

Sygn. akt IV CSK 490/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa S. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Apelacyjnemu w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 lutego 2014 r., wydany w sprawie o zapłatę, pozwany Skarb Państwa - Sąd Apelacyjny w [...] zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zaskarżył skargą kasacyjną, którą oparł na podstawie naruszenia art. 417 § 1 w zw. z art. 417¹ § 2 w zw. z art. 118 § 5 k.p.c. Pozwany twierdził, że „skala uchybień popełnionych przez Sąd Apelacyjny w [...] w zaskarżonym wyroku oraz ich bezpośredni wpływ na wynik sprawy uzasadniają wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przepisów prawa procesowego lub materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno się koncentrować na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może stanowić powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw skargi, ani być sformułowane w sposób wymagający oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku wymaganiom tym nie czyni zadość, gdyż pokrywa się w znacznym stopniu z uzasadnieniem podstaw skargi, stanowiąc w istocie powtórzenie w skróconej formie zarzutów skargi oraz argumentacji przedstawionej na ich uzasadnienie. Ocena wniosku wymagałaby w takiej sytuacji niedopuszczalnego na tym etapie postępowania szczegółowego przeanalizowania zasadności podstaw skargi.

Skarżąca nie przedstawiła wymaganej przy powołaniu się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji prawnej przekonującej o „oczywistej” zasadności skargi i nie wykazała, zwłaszcza w konfrontacji z uzasadnieniem zaskarżonego skargą wyroku, że orzeczenie to w sposób oczywisty narusza prawo i zachodzi podstawa przyjęcia skargi do rozpoznania.

Nie stwierdziwszy okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzekano, ponieważ w odpowiedzi na skargę nie został złożony wniosek o odmowę jej przyjęcia i zasądzenie związanych z tym kosztów.